

Мария Илиева

Сивият град

Непознат е градът ми без тебе.
Чужда е спирката.
И съседът дори.
Като прочетени вестници
се търкаля календарът със дни.
Измокрена, сива от грижи
по булеварда, душата пълзи.
Тихо, в синия въздух,
камбана звучи.
Със акорд
на сергиите сутрин.
Небето мълчи.
Дланта непогалена търси
във мене следа,
от тебе останала...
Със пръсти,
нарисувал си сива тъга.
Пепелникът е пълен със мисли.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10065>]